

ПРИЧЕ О ДОБРОТИ 2

Текст: Елена Михаленко
Илустрације: Људмила Баирова

Добродетель
2021.

У савременој литератури намењеној деци посебну пажњу привлаче „Приче о доброту“ Елене Михаленко. Ова белоруска списатељица уводи мале и младе, па и одрасле, у један давно заборављени свет, свет лепоте, доброте и љубави.

Овде нема опасних изазова, такмичења у брзој возњи или борилачким вештинама; деца уче да воле и да помажу; да откривају опојни мирис цвета, плаветнило неба, тајновити лет сурог орла. Овде су мраз и северац, планине и долине жива бића, која чекају да се деца са њима упознају.

Па нека и деца овог доба сазнају да поред нинџа корњача, шпијунки, Нодија, телетабиса и осталих јунака из цртаних филмова, постоји стварни а у исто време и чаробни свет Божји, који оплемењава душу, а стварност чини лепшом и много лакшом за живот.

Светлана Гарчевић

ЛАСТА

Кад је пролећно сунце добро загрејало земљу с друге стране мора су долетеле ласте. Радосно су кружиле изнад града тражећи прошлогодишња гнезда испод високих, добро знаних кровова. Међутим, град је био стар и неке куће су у току године нестале – срушене су како би биле подигнуте нове. Две ласте нису нашле своје обитава-лиште и немирно су летеле изнад улица и тргова тражећи уточиште. Смркавало се, ветар је дувао све јаче. Птице су

се озбиљно уплашиле и одједном се испред њих указала огромна и лепа зграда. То је био храм. Био је овенчан лепим позлаћеним куполама с крстовима. Највише се уздизала купола звоника. Ластавице су се устремиле управо према њој. Између крова и зида пронашле су удобни кутак у којем су остале да преноће. Рано ујутру пробудила их је гласна звоњава – то је звонар љубао језичке звона како би свима јавио: „Пробудите се! Господ нам је подарио нови дан!“ Птице су се у први мах веома уплашиле, јер су се криле на самом звонику и звоњава им се учинила јачом од грома. Међутим, касније су се смириле, видевши како зраци сунца на изласку блистају на бакру купола и злаћаном бојом осликавају зидове храма. Птице разумеју језик звукова и лапастама се веома свидела песма звона:

— Бом-бом! Нови је дан!

Ласте су одлучиле да управо овде свију своје гнездашце. Много су се трудиле – јер није лако саградити чврсту и сигурну кућу. Свакога дана су се будиле с првим ударцем

звона и замоливши Бога да тај дан буде добар, прихватале су се посла. Кад су друге птице сазнале где су ласте направиле себи кућицу веома су се зачудиле.

— Звоник је тако висок и изложен је свим ветровима!...

— Ваши птићи неће моћи да спавају због звоњаве звона!...

— А да се преселите ближе пшеничном пољу? — говориле су.

Наше ласте су, наравно, покушавале да им испричају о песми звона која разговарају са Самим Господом и о злаћаним зрацима сунца на светлуцавим куполама храма. Међутим, нико их није разумео. Јер није могуће испричати о лепоти ономе ко сам не пожели да је види!

Стигло је лето. Ластавице су добиле мале птиће и имале су више посла. Требало је хранити малишане и учити их

свему што треба да знају у животу. Птићи се нимало нису плашили брујања звона – навикли су се на њега од самог рођења. Нису се плашиле ни старог звонара који се сваког јутра и вечери пео на звоник. Птићи су га радознано посматрали из гнезда. Њихови родитељи, који су се у прво време плашили човека убрзо су такође схватили да им звонар неће нанети зло и мирне душе су остављали малишане. А старац је радосно посматрао живот птичје породице са стране.

Толико се радовао кад би се из гнезда зачуло слабо пиштање младунчади и кад су научили да извирују из кућице смешно светлуцајући мајушним окицама!

Време је брзо текло. Птићи су научили да лете. Већ су умели сами да проналазе храну. Дани су постали краћи, а ноћи хладније. На дрвећу се појавило жуто лишће. Ближила се јесен. Ласте су почеле да се припремају за пут у топле крајеве. Једном кад се мама-ласта задржала дуже него обично тражећи вечеру подигао се јак ветар. Она је похитала кући, али је ветар постајао све јачи, а црни облаци на небу све гушћи. И кад је кућа била сасвим близу нагли удар ветра је одбацио птицу у страну, она је закачила крилом хладни камени зид и осетила је оштар бол. Једва дошавши

до куће изнемогло се спустила на свежањ суве траве. Повреда крила је била озбиљна. Цела породица ластавица и њихови пријатељи били су забринути: с болесним крилом се не може кренути на далеки пут. Међутим, подједнако је опасно остати у хладном и кишном граду.

Болесна ластва је сама донела одлуку: остаће овде, а све остале ласте треба да одлете. Птичица је крила своје горке сузе да не би растужила децу. Шта ју је очекивало? Растанак, хладноћа и глад.

Освануо је дан растанка. Јато ластва је тужно кружило изнад звоника, па затим кренуше на југ. С тугом их је испраћала сирота птица махнувши својој деци здравим крилом. А стари звонар је стајао у црквеној порти и пратио је птице погледом.

— На далек пут летите, ластавице! Нека вас Господ чува! — рече, па поче да се пење на звоник — било је време да звони за почетак службе. Горе је још једном погледао јато које се удаљавало, а затим му поглед паде на гнездо. И одједном примети птицу која се најезено скупила.

— Па како си, мила, остала овде? Зашто ниси одлетела са свима? — забринуто упита старац, те пружи руку према ластавици. Она бојажљиво прхну и слете на његов длан. Звонар је прегледао птицу и приметио је да јој је крило сломљено.

— Значи, у томе је ствар. Добро-де, не тугуј. Заједно ћемо провести зиму.

Сутрадан је на звоник донео комаде топлот крзна и ушускао је гнездо. Сад је старац свакога дана доносио ла-

сти нешто да је почаст: зрна пшенице, мрвице хлеба и семенке. У прво време јој је оваква храна изгледала необично — ласте воле да једу црвиће и бубице — али се убрзо привикла на ове послastiце. Човек је дуго чучао покрај гнезда и разговарао с птицом. Заволео ју је — пуну поверења и рањиву. И ластва се везала за човека и нестрпљиво га је очекивала. Јер била је врло усамљена!

Иако је крило више није болело, није могла да лети. Почела је студена зима. Извирујући из гнезда ластва је видела заслепљујуће бели снег и сјајне леденице које су висиле с крова. Свиђало јој се да гледа чипкасте пахуље и да замишља да су то мајусне беле птице. Огрејана људском бригом ластва је мирно преживела зиму.

Напоследку је дошло и пролеће. Почеле су да падају капи кише, зајуборише потоци. Сунце је постало нежније и топлије. Почеше да се појављују отопљени делови земље, а постепено снег потпуно нестаде. Понегде се зазеленела нежна травица. Ластва је живела у ишчекивању сусрета са својим најрођенијима.

Међутим, једном се десило нешто необично. Ластва

која је заспала претходне вечери пробудила се усред ноћи зачувши кораке звонара — он се пео степеништем. Његово лице је сијало од некакве посебне радости. Ухвативши конопце он заљуља тешка звона и свечана звоњава поче да се разлеже изнад уснуле земље. Извиривши из гнезда ластавица је видела да је црквена порта пуна људи. У рукама су им сијале упаљене свеће и пламен је треперио на ветру.

Затим се широм отворише врата храма. Отуда такође изађоше људи — необични, у црквеним одорама опточеним златом. И они су у рукама имали свеће и још неке прелепе предмете. Један човек је носио платно налик на заставу. На њему је била приказана врло лепа Жена с Дететом у наручју. Погледавши њихова лица ласта осети необичну радост.

Људи запеваше. То је био предиван пој! Људи су с упаљеним свећама и певајући ишли око храма. Ласта је излетела из гнезда, па је и она почела да лети изнад куполе. Одједном је све утихнуло. Мноштво људи је стајало у тишини чекајући нешто. И у овој тишину громко и величанствено зазвучаше речи: „Христос васкрсе!“ Стотине гласова им се придружи одговоривши: „Ваистину васкрсе!“ и громки одјек је понављао: „Васкрсе! Васкрсе! Васкрсе!“

Ласта није знала шта ове речи значе, али јој се чинило да се дешава нешто веома важно. Њено срдашце је треперило као пламичци свећа које су гореле у тами.

Људи уђоше у храм. Отуда се чула песма. Те ноћи ласта више није спавала. Осећала је необичну радост и узбуђење.

Ујутру је стари звонар дошао и донео јој је укусну по-
ластицу. Измрвио је парченце слатког колача, осмехнуо се,
па је и он рекао тајанствене дивне речи: „Христос васкр-
се!“ Ласта је с поверењем протрљала главицу о његов длан.
Заједно су се дивили заслепљујућем изласку сунца које је
играло у разним бојама.

Дани су летели врло брзо. И једном је у свануће ласта
зачула дуго очекивани шум крила. Јато птица је кружило
изнад града. Неколико њих са сигурношћу се упути према
звоннику. Ласта је задивљено гледала своју одраслу децу. По-
сле тога су цео дан разговарали: јер имали су толико тога
да кажу једни другима! Деца су се сећала далеких јужних
земаља и огромног океана. А мама — брижног звонара, бе-
лих пахуља и дивне ноћи у којој нико није спавао и сви су
певали: „Христос васкрсе!“

Одрасли птићи су свили своја гнездашца поред мај-
чиног гнезда. И они су ускоро добили децу. Живот је ишао
својим током. Птице су долетале и одлетале, одрастале су и
научиле су многе ствари.

Живеле су по законима који су били одређени једном
и заувек тачно знајући шта треба да раде. Пред крај лета

ласте су научиле птиће да лете и да проналазе храну. Њихова крила су очврсла за далеки лет. Јато ласта се поново спремало на пут.

И само једна птица се никуда није спремала. Иако јој је крило било здраво и јако и иако јој је било жао да се опрости од свих, ласту нису мамили топли крајеви. Желела је да остане овде како би још једном видела чудо: ноћ која блиста у ватри и заслепљујући излазак сунца; да чује васкршње појање и да осети неземаљску радост Васкрсења. Нису је плашили ни дуга зима, ни северни ветар, ни растанак. Срећа коју је једном доживела грејала је цео њен живот.